

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 2To/32/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3823010029
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 07. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marián Dunčko
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2024:3823010029.4

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mariána Dunčka a sudcov JUDr. Michala Eliaša a JUDr. Juraja Valáška na verejnom zasadnutí konanom dňa 23. júla 2024 prejednal odvolanie prokurátora Okresnej prokuratúry Prievidza v trestnej veci obžalovaného A. B. C., nar. XX.XX.XXXX v Rimavskej Sobote, trvale bytom D., E. XXX/XX, ktoré podal proti rozsudku Okresného súdu Prievidza sp. zn. OT/10/2023 zo dňa 11.03.2024 a takto jednomyseľne

rozhodol:

Podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušuje sa napadnutý rozsudok vo výroku o treste zákazu činnosti.

Podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sa obžalovaný A. B. C. odsudzuje podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. v spojení s § 438d Tr. zák. a s použitím § 36 písm. l), n) a § 38 ods. 3 Tr. zák. na trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu vo výmere 5 (päť) rokov, 6 (šesť) mesiacov a 1 (jeden) deň.

odôvodnenie:

Rozsudkom Okresného súdu Prievidza sp. zn. OT/10/2023 zo dňa 11.03.2024 (ďalej len „napadnutý rozsudok“) bol obžalovaný A. B. C. uznaný vinným z prečinu ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák., pretože

dňa 21.01.2023 čase o 09:37 h, po tom, čo požil alkoholické nápoje viedol v meste Handlová po ulici Prievidzská osobné motorové vozidlo značky Mercedes Benz S 400, TEČ: C. F., kde bol zastavený a kontrolovaný hliadkou Policajného zboru, pričom následne vykonanou dychovou skúškou v čase o 09:40 h toho istého dňa bolo zistené, že mal v dychu 0,70 mg/l alkoholu.

Bol za to odsúdený nasledovne (citácie):

Podľa § 289 ods. 1, § 38 ods. 3, § 36 písm. l), n) Trestného zákona k trestu odňatia slobody 3 (tri) mesiace, výkon ktorého sa mu podľa § 49 ods. 1 písm. a) a § 50 ods. 1 Trestného zákona podmienene odkladá na skúšobnú dobu 14 (štrnásť) mesiacov.

Podľa § 61 ods. 2, 3, § 438d, § 39 ods. 1 Trestného zákona k trestu zákazu činnosti riadiť motorového vozidla akéhokoľvek druhu na dobu 2 (dva) roky.

Tento rozsudok nenadobudol právoplatnosť, pretože ho ihneď po jeho vyhlásení do zápisnice o hlavnom pojednávaní prokurátor napadol odvolaním čo do výroku o treste (zákazu činnosti) v neprospech obžalovaného.

V písomných dôvodoch odvolania uviedol, že odvolaním napáda výrok o treste zákazu činnosti uvedený v napadnutom rozsudku. Ďalej uviedol, že je síce pravdou, že samosudca súdu prvého stupňa citlivo a individuálne pri ukladaní tohto druhu trestu zohľadnil najmä ustanovenie § 34 ods. 4 Tr. zák., avšak uloženie trestu zákazu činnosti za súčasnej aplikácie aj ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. považuje vzhľadom na okolnosti spáchaného skutku, ako aj osobu obžalovaného a jeho pomery za neprimerane benevolentné a mierne, ako aj z hľadiska generálnej prevencie vysielajúce „negatívny signál“. V prípade obžalovaného a posudzovania jeho osoby nemožno opomenúť, že išlo o jeho opakované vedenie motorového vozidla pod vplyvom návykovej látky. Z výkladu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. je zrejmé, že súd by mal pristúpiť k mimoriadnemu zníženiu trestu len za existencie takých okolností, resp. pomerov, ktoré sa u trestných činov, resp. ich páchatelov inak bežne nevyskytujú a ktoré je možné vyhodnotiť v ich prospech. Má za to, že len samotná skutočnosť, že obžalovaný vykonáva povolanie lekára, nie je dôvodom na zvažovanie použitia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. Koniec koncov ide o povolanie ako každé iné a bolo by diskriminačné a v rozpore so zásadou rovnakého zaobchádzania vo vzťahu k ostatným občanom vykonávajúcim iné povolania, ak by táto skutočnosť ovplyvňovala úvahy súdu smerujúce k rozhodnutiu o treste pre páchatela. Na strane jednej sa síce obžalovaný nepopierateľne podieľal na liečbe pacientov, resp. na zachraňovaní ľudských životov, no na strane druhej sa nie prvýkrát správal nezodpovedne, keď viedol motorové vozidlo pod vplyvom alkoholu. Pritom ho viedol po trase v celkovej dĺžke cca 19,3 km, pričom s motorovým vozidlom za bieleho dňa v doobedňajších hodinách priamo prechádzal cez obce Bojnice, Prievidza, Chrenovec-Brusno, Jalovec, Ráztočno a Handlová, kde bol zastavený hliadkou PZ. Keby nebol zastavený, mal v pláne absolvovať celkovú trasu o dĺžke cca 41 km, vrátane prejazdu cez horský priechod Nová Lehota. Jazdou po takomto dlhom úseku vystavil do nebezpečenstva všetkých účastníkov cestnej premávky, nielen vodičov motorových vozidiel, ktorí sa vtedy presúvali rovnakým, resp. protismerným jazdným pruhom, ale aj chodcov pohybujúcich sa vo vyššie uvedených obciach v blízkosti cestnej komunikácie. Navyiac obžalovaný si za volant pod vplyvom alkoholu sadol v čase, kedy vedel, že je lekárom, že je námestníkom NsP Bojnice a že je členom krízového štábu. Takisto vedel, že do zamestnania musí dochádzať z miesta svojho trvalého bydliska. Ani táto vedomosť o jeho pomeroch mu však nezabránila v páchaní trestnej činnosti. Navyiac zo správy riaditeľa NsP Bojnice vyplýva, že nemožnosť vedenia motorového vozidla sa u obžalovaného žiadnym spôsobom neprejavila na plnení jeho pracovných povinností, zabezpečovaní chodu NsP Bojnice a celkovo na plnení poslania lekára. Preto je možné predpokladať, že v prípade uloženia trestu zákazu činnosti už bez aplikácie ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. nedôjde k ohrozeniu záchrany ľudských životov, na ktorej záchrane sa podieľal i obžalovaný. V zmysle ustanovenia § 34 ods. 1 Tr. zák. je hlavným a základným účelom trestu zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že sa mu zabráni v páchaní trestnej činnosti. Tento účel nemožno u obžalovaného dosiahnuť inak, ako uložením prísnejšieho trestu zákazu činnosti. Navrhol preto, aby odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), e) Tr. por. v časti výroku o treste zrušil napadnutý rozsudok a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám obžalovanému uložil (popri podmienčnom treste odňatia slobody, ktorý mu v napadnutom rozsudku uložil súd prvého stupňa) trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 a § 438d Tr. zák. v druhej polovici trestnej sadzby.

Verejné zasadnutie bolo vykonané v neprítomnosti obžalovaného, avšak pri splnení všetkých zákonných podmienok uvedených v ustanovení § 293 ods. 5 Tr. por. Navyiac sám obžalovaný aj písomne požiadal, aby sa verejné zasadnutie vykonalo v jeho neprítomnosti.

Na verejnom zasadnutí konanom o odvolaní v rámci konečných návrhov:

- Prítomný prokurátor krajskej prokuratúry sa v celom rozsahu pridržiaval písomných dôvodov odvolania podriadeného prokurátora a jeho konečný návrh modifikoval v tom smere, aby odvolací súd zrušil (zmenil) len výrok o treste zákazu činnosti uvedený v napadnutom rozsudku.

- Obhajca obžalovaného uviedol, že podľa jeho názoru súd prvého stupňa v napadnutom rozsudku rešpektoval skôr vyslovený právny názor odvolacieho súdu, ktorý vo veci už rozhodoval. Mal za to, že napadnutý rozsudok je správny a súd prvého stupňa správne aplikoval všetky zákonné ustanovenia, ktoré sú uvedené vo výroku o treste zákazu činnosti.

Krajský súd v Trenčíne ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. na verejnom zasadnutí preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť výroku o treste (zákazu činnosti) uvedeného v napadnutom rozsudku, ako aj správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo a dospel k záveru, že odvolanie prokurátora je dôvodné.

Pokiaľ ide o procesný postup súdu prvého stupňa, v tomto smere nebola v odvolaní vytýkaná žiadna chyba a odvolací súd sám nezistil také chyby, ktoré by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. I keď zákonný sudca súdu prvého stupňa rozhodol napadnutým rozsudkom nesprávne v procesnom postavení samosudcu, keď správne mal rozhodnúť ako sudca pre prípravné konanie, takéto „menej závažné pochybenie“ nepovažoval odvolací súd za také, pre ktoré by bolo potrebné napadnutý rozsudok zmeniť či zrušiť. Nešlo ani o nezákonné zloženie súdu, čo je dovolacím dôvodom podľa § 371 ods. 1 písm. b) Tr. por.

Výrok o vine urobil súd prvého stupňa po tom, čo postupom podľa § 257 Tr. por. prijal vyhlásenie obžalovaného o tom, že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe.

Ďalej odvolací súd upriamuje pozornosť na skutočnosť, že predmetnou vecou sa už zaoberal, keď uznesením sp. zn. 2To/57/2023 zo dňa 08.08.2023 (ďalej „skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu“) podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil v celom rozsahu skorší rozsudok súdu prvého stupňa (zo dňa 20.03.2023) a podľa § 322 ods. 1 Tr. por. vec vrátil súdu prvého stupňa, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol.

Skoršie rozhodnutie odvolacieho súdu bolo odôvodnené tým, že zo skoršieho rozsudku súdu prvého stupňa nevyplývalo, akým spôsobom súd prvého stupňa zohľadnil u obžalovaného tú skutočnosť, že na hlavnom pojednávaní urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., že je vinný zo spáchania skutku uvedeného v obžalobe. Ďalej zistil odvolací súd aj nesprávnosť výroku o treste zákazu činnosti viesť všetky motorové vozidlá, ktorý bol obžalovanému uložený s použitím aj ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák. Odvolací súd konkrétne zistil, že súd prvého stupňa si nepripojil trestný spis o skoršom odsúdení obžalovaného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 201d Tr. zák. č. 140/1961 Zb. (išlo o odsúdenie Okresného súdu Košice 2 pod sp. zn. 8T/234/99) a tento v potrebnom rozsahu neoboznámil na hlavnom pojednávaní. Došlo tým k porušeniu ustanovenia § 438d Tr. zák., pretože súd prvého stupňa neskúmal okolnosti tohto predchádzajúceho prípadu. Nesprávnosť výroku o treste zákazu činnosti napokon spočívala aj v tom, že v tomto výroku výslovne neuviedol i ustanovenie § 438d Tr. zák., ktoré musí byť nedeľnou súčasťou výrokovej časti takéhoto výroku s poukazom na ustanovenie § 163 ods. 1 písm. c) Tr. por. Súd prvého stupňa bol po vrátení veci najmä povinný pripojiť si trestný spis o skoršom odsúdení obžalovaného pre prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky a tento v potrebnom rozsahu oboznámiť na hlavnom pojednávaní, pri zachovaní práva obžalovaného sa k nemu vyjadriť a zahrnúť ho následne aj do procesu hodnotenia dôkazov. V rámci opätovného rozhodovania o treste bol súd prvého stupňa povinný prihliadať na novo zistené dôkazy z pohľadu ustanovenia § 438d Tr. zák., t.j. bol povinný sa dôsledne zaoberať aj otázkou, či by vzhľadom na možné mimoriadne okolnosti predchádzajúceho prípadu mohlo byť pre obžalovaného použitie trestnej sadzby trestu zákazu činnosti ustanovenej v § 61 ods. 3 Tr. zák. (v hornej polovici trestnej sadzby) neprimerane prísne. Takúto okolnosť neprimeranej prísnosti bol súd prvého stupňa povinný zväžiť podľa následku trestného činu, ktorého sa predchádzajúce odsúdenie týka, podľa úrovne ovplyvnenia alkoholom, podľa časového odstupu od predchádzajúceho odsúdenia, prípadne aj podľa osobných a rodinných pomerov odsúdeného. Primárne bolo však potrebné posudzovať existenciu mimoriadnych okolností predchádzajúceho prípadu (nie súčasného prípadu) ako ojedinelých, zvláštnych podmienok. Taktiež bol súd prvého stupňa povinný v novom rozhodnutí zohľadniť v rámci ukladania trestu obžalovanému aj jeho vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní (jedným zo spôsob uvádzaných odvolacím súdom v skoršom rozhodnutí odvolacieho súdu). Súd prvého stupňa po vrátení veci rozhodol vo veci pri viazanosti právnym názorom vysloveným odvolacím súdom a vykonal dôkazy, ktorých vykonanie mu odvolací súd nariadil.

Podstatou teraz prejednávaného odvolania prokurátora bola nesprávna aplikácia ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. o mimoriadnom znížení trestu v prípade uloženého trestu zákazu činnosti obžalovanému.

Odvolací súd preskúmaním veci zistil, že súd prvého stupňa uložil obžalovanému trest zákazu činnosti riadiť motorového vozidla akéhokoľvek druhu na dobu 2 roky, i keď podľa ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák. (v spojení s § 438d Tr. zák.) mal obžalovanému uložiť takýto trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v § 61 ods. 2 Tr. zák. (ktorá je 1 až 10 rokov). Obžalovanému však uložil trest zákazu činnosti pod takto zákonom určenú hranicu, pretože mal za to, že existujú dôvody pre aplikáciu § 39 ods. 1 Tr. zák. Súd prvého stupňa takýto postup a svoje rozhodnutie konkrétne odôvodnil tým, že pomery obžalovaného, ktoré odôvodňujú mimoriadne zníženie trestu zákazu činnosti pod zákonom určenú hranicu trestnej sadzby v zmysle § 61 ods. 3 Tr. zák., spočívajú v pracovnom

zaradení obžalovaného a skutočnosti, že ako riadiaci pracovník NsP Bojnice, jeho námestník a hlavne primár oddelenia rádiológie sa prakticky dennodenne podieľa na zachraňovaní ľudských životov.

S takýmto jeho odôvodnením sa však odvolací súd nestotožnil, pričom naopak dospel k záveru, že u obžalovaného neboli splnené zákonné podmienky pre mimoriadne zníženie trestu zákazu činnosti podľa § 39 ods. 1 Tr. zák.

Podľa § 34 ods. 1 Tr. zák. trest má zabezpečiť ochranu spoločnosti pred páchatelom tým, že mu zabráni v páchaní ďalšej trestnej činnosti a vytvorí podmienky na jeho výchovu k tomu, aby viedol riadny život a súčasne iných odradí od páchania trestných činov; trest zároveň vyjadruje morálne odsúdenie páchatela spoločnosťou.

Podľa § 34 ods. 4 veta prvá Tr. zák. pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie, pohnútku, príťažujúce okolnosti, poľahčujúce okolnosti a na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy.

Podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. ak súd vzhľadom na okolnosti prípadu alebo vzhľadom na pomery páchatela má za to, že by použitie trestnej sadzby ustanovenej týmto zákonom bolo pre páchatela neprimerane prísne a na zabezpečenie ochrany spoločnosti postačuje aj trest kratšieho trvania, možno páchatelovi uložiť trest aj pod dolnú hranicu trestu ustanoveného týmto zákonom.

Podľa § 39 ods. 3 písm. f) Tr. zák. pri ukladaní trestu pod zákonom ustanovenú trestnú sadzbu však súd nesmie uložiť trest zákazu činnosti, trest zákazu pobytu a trest vyhostenia na dobu kratšiu ako šesť mesiacov.

Podľa § 61 ods. 1 Tr. zák. trest zákazu činnosti spočíva v tom, že sa odsúdenému po dobu výkonu tohto trestu zakazuje výkon určitého zamestnania, povolania alebo funkcie alebo takej činnosti, na ktorú treba osobitné povolenie alebo ktorej podmienky výkonu upravuje osobitný predpis.

Podľa § 61 ods. 2 Tr. zák. trest zákazu činnosti môže súd uložiť na jeden rok až desať rokov, ak sa páchatel dopustil trestného činu v súvislosti s touto činnosťou.

Podľa § 61 ods. 3 Tr. zák. ak súd odsudzuje páchatela za trestný čin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, ktorý už bol za taký trestný čin alebo za trestný čin usmrtienia podľa § 149 ods. 4 alebo 5, ktorých sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, odsúdený, uloží mu trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby uvedenej v odseku 2.

Podľa § 438d Tr. zák. ustanovenie § 61 ods. 3 a 5 sa vzťahuje aj na osobu, ktorá bola odsúdená za niektorý z trestných činov uvedených v § 61 ods. 3 alebo 5 pred 1. novembrom 2011, ak táto osoba spáchala ďalší trestný čin uvedený v § 61 ods. 3 alebo 5 po 1. novembri 2011. Súd však nemusí vziať do úvahy odsúdenie uložené pred 1. novembrom 2011, ak by vzhľadom na mimoriadne okolnosti predchádzajúcich prípadov bolo pre páchatela použitie trestnej sadzby trestu zákazu činnosti ustanovenej v § 61 ods. 3 alebo 5 neprimerane prísne.

Obžalovaný spáchal v prejednávanej veci ako vodič dopravného prostriedku prečin ohrozenia pod vplyvom návykovej látky podľa § 289 ods. 1 Tr. zák. po tom, čo bol za taký trestný čin, ktorého sa dopustil ako vodič dopravného prostriedku, v minulosti už odsúdený (trestným rozkazom Okresného súdu Košice II sp. zn. 8T/234/99 zo dňa 01.06.1999, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 28.06.1999). S poukazom na znenie ustanovenia § 61 ods. 3 Tr. zák., pri vzatí do úvahy tohto jeho skoršieho odsúdenia (§ 438d Tr. zák.), mal teda súd prvého stupňa obžalovanému ukladať trest zákazu činnosti v hornej polovici trestnej sadzby určenej rozpätím od jedného do desiatich rokov, teda vo výmere minimálne 5 rokov, 6 mesiacov a 1 deň. Pritom ustanovenie § 61 ods. 3 Tr. zák. bolo do Trestného zákona „doplnené“ s cieľom prehĺbiť ochranu života, zdravia a majetku občanov pred vodičmi motorových vozidiel, ktorí vedú vozidlo po požití alkoholických nápojov alebo pod vplyvom iných návykových látok.

Odvolací súd ďalej uvádza, že okolnosťami prípadu sú všetky skutočnosti, ktoré majú vplyv na posúdenie povahy, charakteru a závažnosti trestného činu, vrátane možnosti nápravy páchatela. Mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody možno odôvodniť aj okolnosťami, ktoré sú znakom príslušnej skutkovej podstaty trestného činu, pokiaľ ich význam alebo intenzita, ktorou boli naplnené, výraznejšie vybočujú z obvyklých prípadov takýchto trestných činov, a preto odôvodňujú zhovievavejší prístup pri ukladaní trestu. Okolnosťami prípadu však môžu byť aj také okolnosti, ktoré nie sú nevyhnutnou súčasťou príslušnej skutkovej podstaty, pokiaľ sa v danej kvalite a kvantite pravidelne nevyskytujú.

Pomery páchatela sa potom následne týkajú jeho osobnostného hodnotenia. Ide teda najmä o okolnosti, ktoré charakterizujú osobu páchatela ako objekt trestu, a tiež o okolnosti, pre ktoré je rovnaký trest pre rôznych páchatelov rôzne citeľný. Ich význam pre mimoriadne zníženie trestu odňatia slobody sa zhodnotí podobne ako význam okolností prípadu. Vyžaduje sa, aby išlo o pomery takého charakteru, z ktorých je zjavné, že trest uložený v rámci zákonnej trestnej sadzby by páchatel pociťoval podstatne citeľnejšie ako iní páchatelia. Hodnotia sa preto rodinné a osobné pomery existujúce až v čase rozhodovania o treste (napr. majetkové pomery páchatela, jeho zdravotný stav a zdravotný stav jeho rodiny, starostlivosť o početnú rodinu, atď.).

Okolnosti prípadu či pomery páchatela môžu odôvodniť aplikáciu ustanovenia § 39 ods. 1 Tr. zák. len za predpokladu, že použitie zákonom ustanovenej trestnej sadzby odňatia slobody by bolo pre páchatela neprimerane prísne a pritom účel trestu možno dosiahnuť aj trestom kratšieho trvania. Treba pripomenúť, že znížiť trest z dôvodov okolností prípadu pod dolnú hranicu prípustnej trestnej sadzby zvýšenej na základe okolnosti, ktorá to podmieňuje, je vylúčené. Naopak to nebude vylúčené s prihliadnutím na pomery páchatela.

Sumarizujúc uvedené potom musí odvolací súd dospieť k záveru, že u obžalovaného neboli splnené podmienky na mimoriadne zníženie trestu zákazu činnosti podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. s poukazom na pomery obžalovaného, ktoré súd prvého stupňa zohľadnil. Ako na to inak správne poukázal aj prokurátor, obžalovaný si za volant pod vplyvom alkoholu sadol v čase, kedy jednoznačne vedel, že je lekárom, že je námestníkom NsP Bojnice a že je členom krízového štábu. Takisto vedel, že do zamestnania musí dochádzať z miesta svojho trvalého bydliska. Ani táto vedomosť mu nezabránila v spáchaní trestnej činnosti, resp. v „riskovaní“ straty vodičského oprávnenia. Napokon ani doterajšia nemožnosť viesť motorové vozidlo sa u neho žiadnym spôsobom neprejavila na plnení jeho pracovných povinností, zabezpečovaní chodu NsP Bojnice a celkovo na plnení posolania lekára.

Práve naopak odvolací súd uvádza, že obžalovaný vykonával v stave vylučujúcom spôsobilosť, ktorý si privodil vplyvom návykovej látky, činnosť, pri ktorej mohol ohroziť život alebo zdravie ľudí, a to napriek tomu, že bol lekárom podieľajúcim sa na zachraňovaní životov či liečbe zdravia pacientov. Ako osoba v takomto postavení by mal ísť jednoznačne „príkladom pre všetkých“ a mimoriadne zníženie trestu zákazu činnosti by v jeho prípade mohlo „evokovať“ možno aj určitý „papalášizmus“ pre jeho povolanie, čo je neprípustné.

Tiež je potrebné dodať, že pozitívne správy na obžalovaného od jeho zamestnávateľa boli zohľadňované v rámci skúmania poľahčujúcej okolnosti podľa § 36 písm. j) Tr. zák., ktorá mu ale pre spáchanie viacerých dopravných priestupkov napokon správne nebola súdom prvého stupňa ani priznaná.

Odvolací súd nemôže ďalej opomenúť ani naliehavú potrebu naplnenia účelu trestu z hľadiska individuálnej, ale i generálnej prevencie. I napriek všeobecnému povedomiu a častej medializácii takýchto prípadov týkajúcich sa trestnosti vedenia motorových vozidiel pod vplyvom alkoholu počet takýchto trestných činov neklesá a veľa páchatelov dokonca „recidivuje.“ Preto je potrebné, aby súdy na túto situáciu adekvátne reagovali, a to aj formou ukladaní prísnejších trestov, a teda nie trestov mimoriadne znížených. Len tak potom môže byť naplnená požiadavka individuálnej a aj generálnej prevencie.

Súd prvého stupňa preto pri uložení trestu zákazu činnosti nepostupoval v súlade so základnými zásadami ukladaní trestov uvedenými v ustanovení § 34 Tr. zák., ako aj v ustanovení § 61 ods. 3 Tr. zák., a dospel k nesprávnemu záveru o dôvodnosti mimoriadneho zníženia trestu zákazu činnosti podľa

§ 39 ods. 1 Tr. zák. Tým jeho postupom a rozhodnutím bolo porušené ustanovenie § 34 Tr. zák., čo predstavuje odvolací dôvod podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por.

Z vyššie uvedených dôvodov preto odvolací súd podľa § 321 ods. 1 písm. d), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výroku o treste zákazu činnosti. Následne rozhodol sám pri splnení zákonných podmienok uvedených v § 322 ods. 3 Tr. por. týmto rozsudkom o „sprisnení“ trestu zákazu činnosti viesť motorové vozidlá každého druhu tak, že tento trest obžalovanému uložil podľa § 61 ods. 1, ods. 2, ods. 3 Tr. zák. v spojení s § 438d Tr. zák. a s použitím § 36 písm. l), n) a § 38 ods. 3 Tr. zák. vo výmere 5 rokov, 6 mesiacov a 1 deň, teda na samej dolnej hranici zvýšenej trestnej sadzby podľa § 61 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., ktorú výmeru tohto trestu považoval za primeranú z pohľadu splnenia účelu trestu (§ 34 Tr. zák.).

Ostatné výroky (o vine a o podmiennečnom treste odňatia slobody) v napadnutom rozsudku zostali týmto zrušením nedotknuté. Odvolací súd inak nezistil žiadnu nesprávnosť v prípade výroku o podmiennečnom treste odňatia slobody.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku zákon nepripúšťa žiadny ďalší riadny opravný prostriedok.